

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I Meddelelser

.

II Forberedende retsakter

Kommissionen

2000/C 376 E/01

Ændret forslag til Rådets forordning om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og dem, hvis statsborgere er fritaget for denne forpligtelse
(KOM(2000) 577 endelig udg. — 2000/0030(CNS)) 1

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Ændret forslag til Rådets forordning om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og dem, hvis statsborgere er fritaget for denne forpligtelse

(2000/C 376 E/01)

KOM(2000) 577 endelig udg. — 2000/0030(CNS)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2 den 21. september 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 62, stk. 2, litra b), nr. i),

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I medfør af artikel 62, stk. 2, litra b), fastsætter Rådet visumregler for ophold med en forventet varighed på højst tre måneder, og Rådet fastsætter i den henseende lister over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum, når de passerer de ydre grænser, og dem, hvis statsborgere er fritaget for dette krav ⁽²⁾. Fastlæggelse af disse lister er blandt de ledsageforanstaltninger, der ifølge artikel 61 er direkte knyttet til den fri bevægelighed for personer i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

(2) Fastsættelsen af ovennævnte liste er et led i visumpolitikken, hvis gennemførelse i øvrigt forudsætter en række bestemmelser. Disse bestemmelser, der kan henhøre under national ret, international offentlig ret, EU- eller EF-ret, herunder elementer fra Schengen-reglerne indarbejdet i EU-reglerne, vedrører ikke forordningens materielle anvendelsesområde. Forordningen kan derfor ikke påvirke sådanne bestemmelser, der bl.a. vedrører:

— andre tilladelser end visum, der eventuelt kræves før passage af medlemsstaternes ydre grænser, og som kræves på grund af hensigten med det korte ophold, som f.eks. tilladelser, der giver adgang til beskæftigelse, udøvelse af et erhverv eller gennemførelse af studier

— procedurer og betingelser for udstedelse af visa samt for deres territoriale gyldighed

— den kontrol, som tredjelandstatsborgere underkastes i forbindelse med passage af medlemsstaternes ydre grænser

— anerkendelse af stater og territoriale enheder samt pas, identitets- eller rejsedokumenter, der udstedes af myndighederne.

Beslutninger, som Rådet måtte træffe vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og som har indflydelse på medlemsstaternes beslutninger om visumudstedelse, påvirkes ikke af denne forordning.

(3) For at afgøre om statsborgere fra et givet tredjeland er underlagt visumpligt eller fritaget for denne forpligtelse, foretages der en individuel vurdering under anvendelse af forskellige kriterier bl.a. vedrørende illegal indvandring, offentlig orden og sikkerhed samt EU's forbindelser med det pågældende tredjeland, samtidig med at der også tages hensyn til den regionale sammenhæng og gensidighed. Gensidighedsprincippet er endvidere det referenceprincip, på basis af hvilket visumfritagelsesordningen skal fungere. Anvendelsen af dette princip, hvad angår en eventuel suspension af visumfritagelsen for tredjelandstatsborgere fra lande, der er opført i bilag II, vil i fremtiden skulle ske gennem aftaler, som Fællesskabet indgår med tredjelanderne, men skal, indtil der er indgået sådanne aftaler, ske ved hjælp af en fællesskabsmekanisme, der fastsættes i forordningen.

(4) For statsborgere fra Island, Liechtenstein og Norge, der ikke står opført i bilag II, reguleres visumfritagelsen inden for rammerne af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

(5) For statsløse, der har mistet enhver forbindelse med en given medlemsstat, og konventionsflygtninge, der ikke har mulighed for at kræve beskyttelse i den stat, hvor de er statsborgere, skal beslutningen om visumpligt eller visumfritagelse træffes efter et enkelt kriterium, der tager udgangspunkt i det forhold, at den stat, hvor disse personer har bopæl, sikrer dem beskyttelse og udsteder rejsedokumenter til dem.

⁽¹⁾ KOM(2000) 27 endelig udg. (EFT C 177, E/66 af 27.6.2000).

⁽²⁾ I medfør af artikel 1 i aftalen mellem Rådet for Den Europæiske Union, Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to landes associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne, skal dette forslag ifølge artikel 4 i aftalen behandles af det fælles udvalg.

- (6) I særlige tilfælde, der berettiger til en særordning på visumområdet, kan medlemsstaterne fritage visse personkategorier for visumpligten eller tværtimod pålægge dem visumpligt, bl.a. i overensstemmelse med de folkeretlige bestemmelser eller sædvane.
- (7) For at sikre at systemet bliver gennemslagsligt, og de berørte personer modtager oplysninger, skal medlemsstaterne meddele de øvrige medlemsstater og Kommissionen, hvilke foranstaltninger de træffer inden for rammerne af denne forordning; disse oplysninger skal af samme grund offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.
- (8) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i traktatens artikel 5 er det for at sikre en korrekt anvendelse af den fælles visumordning nødvendigt og hensigtsmæssigt at anvende en forordning for at fastlægge lister over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og dem, hvis statsborgere er fritaget for denne forpligtelse.
- (9) Forordningen indfører en fuldstændig harmonisering for de tredjelande, hvis statsborgere skal være forsynet med visum ved passage af de ydre grænser, og de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for denne forpligtelse. Det er derfor nødvendigt at ændre den eksisterende fællesskabsret på området.
- (10) Med hensyn til Republikken Island og Kongeriget Norge udgør denne forordning en udbygning af Schengen-reglerne ifølge den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union indgik med disse to lande den 17. maj 1999. Ifølge de procedurer, der er fastsat i den aftale, gælder de rettigheder og forpligtelser, der følger af denne forordning, også for de to lande —
- den omhandlede medlemsstat kan skriftligt underrette Kommissionen og Rådet om den foranstaltning, ved hvilken tredjelandet har indført visumpligt
 - senest to måneder efter denne underretning offentliggør Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, L-udgaven, en meddelelse om den foranstaltning, tredjelandet har truffet. Visumfritagelsen for statsborgere fra tredjelandet suspenderes fem dage efter denne offentliggørelse
- b) når tredjelandet ophæver den foranstaltning, ved hvilken den pålægger statsborgere fra en medlemsstat visumpligt:
- den omhandlede medlemsstat underretter straks skriftligt Kommissionen og Rådet om denne ophævelse. Når Kommissionen har modtaget denne underretning, offentliggør den i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, L-udgaven, en meddelelse om denne foranstaltning
 - visumfritagelsen for statsborgere fra tredjelandet genindføres fem dage efter denne offentliggørelse.
- I de under punkt a) og b) nævnte offentliggørelser skal det bl.a. anføres, hvornår ophævelsen eller genindførelsen af visumfritagelsen får virkning.
3. Statsborgere fra nye tredjelande, der er opstået af lande, som er opført på listerne i bilag I og II, er underlagt kravene i stk. 1 og 2, indtil Rådet træffer anden afgørelse efter fremgangsmåden i den relevante artikel i traktaten.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved »visum« en tilladelse, som er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, som er truffet af en medlemsstat, og som kræves for:

- indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater på højst tre måneder
- indrejse med henblik på transit gennem denne medlemsstat eller flere medlemsstater bortset fra lufthavnstransit.

Artikel 3

Statsløse efter New York-konventionen af 28. september 1954 og konventionsflygtninge efter Genève-konventionen af 28. juli 1951 er underkastet de samme regler for visumpligt eller visumfritagelse som statsborgere i det tredjeland, hvor de har bopæl, og som har udstedt deres rejsedokument.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Statsborgere fra tredjelande, der er opført på den fælles liste i bilag I, skal være i besiddelse af visum, når de passerer medlemsstaternes ydre grænser.
2. Statsborgere fra tredjelande, der er opført på den fælles liste i bilag II, er fritaget for det i stk. 1 nævnte krav for ophold, hvis varighed ikke overskrider tre måneder.

Indtil Fællesskabet og de tredjelande, der er opført på listen i bilag II, har indgået aftaler om visumfritagelse gælder følgende:

- a) når et af disse tredjelande pålægger statsborgere fra en medlemsstat visumpligt:

Artikel 4

En medlemsstat kan, uden at det berører de aftaler om visumfritagelse, som Fællesskabet indgår med tredjelande, der er opført på listen i bilag II, bevare eller fastsætte undtagelser fra visumpligten i artikel 1, stk. 1, eller fra visumfritagelsen i artikel 1, stk. 2, for:

- a) indehavere af diplomatpas, tjenestepas og andre officielle pas
- b) personale inden for civil luft- og skibsfart
- c) flypersonale og ledsagende personale på nødhjælps- eller redningsflyvninger og andet hjælpepersonale i katastrofe- og ulykkestilfælde
- d) civil besætning på skibe på internationale flodveje
- e) indehavere af laissez-passers, som visse internationale mellemstatslige organisationer udsteder til deres tjenestemænd
- f) personer, der rejser ind på området for at udøve lønnet beskæftigelse under opholdet.

En medlemsstat kan indrømme visumfritagelse for skoleelever, der er statsborgere i et tredjeland, der er opført i bilag I, og som har bopæl i et tredjeland, der er opført i bilag II, når disse skoleelever deltager i en organiseret skolerejse, og der deltager en lærer fra institutionen.

Artikel 5

Inden for en frist på ti arbejdsdage efter denne forordnings ikrafttrædelse fremsender medlemsstaterne til de øvrige medlemsstater og Kommissionen de undtagelsesforanstaltninger, de har truffet i medfør af artikel 4. Efterfølgende ændringer af disse foranstaltninger skal meddeles inden for en frist på fem arbejdsdage.

Meddelelserne i stk. 1 offentliggøres til orientering af Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 6

Forordning (EF) nr. 574/99 ⁽¹⁾ erstattes af denne forordning.

Bilag 1 i den fælles konsulære instruktion og bilag 5 i den fælles håndbog med undtagelse af del IV, således som udformet efter Eksekutivkomitéens beslutning af 28. april 1999 (SCH/Com-ex(99)13) om den endelige udgave af den fælles håndbog og den fælles konsulære instruktion, erstattes af denne forordnings bilag I og II.

Artikel 7

Denne forordning træder i kraft tyve dage efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

⁽¹⁾ EFT L 72 af 18.3.1999, s. 2.

BILAG I

LISTE EFTER ARTIKEL 1, STK. 1

1. STATER

Afghanistan	Grenada	Palau
Sydafrika	Guinea	Papua Ny Guinea
Albanien	Guinea-Bissau	Peru
Algeriet	Ækvatorialguinea	Filippinerne
Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	Guyana	Qatar
Angola	Haiti	Centralafrikanske Republik, Den
Antigua og Barbuda	Indien	Congo, Den Demokratiske Republik
Saudi-Arabien	Indonesien	Dominikanske Republik, Den
Armenien	Irak	Forbundsrepublikken Jugoslavien (Serbien og Montenegro)
Aserbajdsjan	Iran	Rusland
Bahamas	Jamaica	Rwanda
Bahrain	Jordan	Saint Christopher og Nevis
Bangladesh	Kasakhstan	Saint Lucia
Barbados	Kenya	Saint Vincent og Grenadinerne
Belarus	Kirgisistan	Salomonøerne
Belize	Kiribati	Samoa
Benin	Kuwait	São Tome og Principe
Burma/Myanmar	Laos	Senegal
Bhutan	Lesotho	Seychellerne
Bosnien-Hercegovina	Libanon	Sierra Leone
Botswana	Liberia	Somalia
Burkina Faso	Libyen	Sudan
Burundi	Madagaskar	Sri Lanka
Cambodja	Malawi	Surinam
Cameroun	Maldiverne	Swaziland
Kap Verde	Mali	Syrien
Kina	Nordmarianerne	Tadsjikistan
Colombia	Marokko	Tanzania
Comorerne	Marshalløerne	Tchad
Congo	Mauritius	Thailand
Nordkorea	Mauretanien	Togo
Côte d'Ivoire	Mikronesien	Tonga
Cuba	Moldova	Trinidad og Tobago
Djibouti	Mongoliet	Tunesien
Dominica	Mozambique	Turkmenistan
Egypten	Namibia	Tyrkiet
Arabiske Emirater, De Forenede	Nauru	Tuvalu
Eritrea	Nepal	Ukraine
Etiopien	Niger	Vanuatu
Fiji	Nigeria	Vietnam
Gabon	Oman	Yemen
Gambia	Uganda	Zambia
Georgien	Usbekistan	Zimbabwe
Ghana	Pakistan	

2. TERRITORIALE ENHEDER OG MYNDIGHEDER, DER IKKE ER ANERKENDT SOM EN STAT AF MINDST EN MEDLEMSSTAT

Taiwan
Den Palæstinensiske Myndighed
Østtimor

BILAG II

LISTE EFTER ARTIKEL 1, STK. 2

1. STATER

Andorra	Forenede Stater, De	Paraguay
Argentina	Guatemala	Polen
Australien	Honduras	Rumænien
Bolivia	Ungarn	Tjekkiske Republik, Den
Brasilien	Israel	San Marino
Brunei	Japan	Vatikanstaten
Bulgarien	Letland	El Salvador
Canada	Litauen	Singapore
Chile	Malaysia	Slovakiet
Cypern	Malta	Slovenien
Sydkorea	Mexico	Schweiz
Costa Rica	Monaco	Uruguay
Kroatien	Nicaragua	Venezuela
Estland	New Zealand	
Ecuador	Panama	

2. KINAS SÆRLIGE ADMINISTRATIVE REGIONER

SAR Hongkong (*)
SAR Macao (*)

(*) Visumfritagelsen gælder udelukkende indehavere af pas udstedt af disse særlige administrative regioner.
